

La verdadera creació

Tres déus contemplaven la foscor del seu voltant
rodejats de silenci, de quietud, de buidor.

“Il·lumina-ho, posa-hi estrelles” digué un.

“I al voltant que hi girin planetes”.

Un gir inexorable, constant, imparable.

Com la vida, però aquesta s’acaba.

Els anys passaren i tot seguia immutable.

“Falta color. Tria un planeta!” exclamà un.

“Blau el mar, verd els arbres, roja la terra;

Blanca la neu, ambre la sorra, violeta la flor”.

La buidor persistia. Què faltava?

Potser vida.

“Afegim-hi animals! Que portin soroll i alegria”.

El planeta s’omplí de peixos, d’insectes,

De mamífers, d’amfibis, de rèptils.

Arreu apareixeren bèsties i bestioles.

Però un ésser faltava.

Qui sap si millor, qui sap si pitjor.

“Crearem una espècie que sigui intel·ligent”.

“Pot no ser una virtut i anar en contra seva”.

“Com vols que el progrés sigui un desavantatge?”.

“Tot depèn de la finalitat del seu ús”.

La capacitat de raonar comporta molt més.

És saviesa, però també poder.

“Una ment no funciona sense cor.

Els donarem sentiments per aconseguir felicitat”.

“O frustració. Tota emoció positiva acompanya una negativa.

Com, si no, la podran valorar?”

Si partim de l'amor,

Com podem arribar a l'odi?

“Amor a què?

Alguns l'utilitzaran per estimar algú.

Altres per estimar quelcom.

Com decidir qui fa bé i qui fa mal?”

Els anys passaren.

Tot evolucionà.

“Mira quines civilitzacions tan esplèndides!

Admira la seva grandiositat!”

“No oblidis els seus pecats. Els vam fer néixer lliures

I uns s'atorguen més drets que els altres.”

Per què alguns són reis

I d'altres són esclaus?

“La cobdícia ha fet créixer l’odi entre germans.

Per què maten els de la mateixa espècie

Per aconseguir traçar una frontera?

Una frontera que no hauria d’existir”.

Les diferents cultures

No ens han de dividir.

“Potser tens raó. I si advertim de la nostra presència?

Potser així s’adonaran que el món no els pertany”.

“I si això fa créixer encara més les desavinences?”

“No siguis recelós. Hi hem d’intervenir”.

I un dels déus

S’acostà a la humanitat.

Quin gran error. No n’hi havia prou

Amb els conflictes de races i de poder

Perquè s’hi afegís la religió?

“La fe els ha cegat”.

Com pot la fe comportar

Una sola atrocitat?

Els tres déus es presentaren

I cap ho pogué arreglar.

“Com poden pensar

Que volem que morin per nosaltres?”

Potser perquè tots els éssers

Volien fer única la seva opinió.

“Utilitzen la por per fer prevaldre el que pensen.”

“O el que volen. Què fàcil és silenciar els altres

Quan posseeixes la violència!

Mai no s’hauria de permetre”.

I com s’evita la injustícia

Si la majoria es silencia?

“Continuen lluitant per aconseguir llibertat.

Com poden demanar un dret

Que mai no han perdut?

Encara que alguns facin creure el contrari”.

La por només s’utilitza

Per difuminar el que creiem verdader.

“Sempre jutgen els seus actes.

Com pot un individu condemnar o aplaudir

El que fa un altre?

Aquest poder només el tenim nosaltres”.

Però els humans es creien tan poderosos
Per poder jutjar i matar.

“Mai no aprendran
Dels seus errors històrics.
Sempre es repeteixen les mateixes crueltats,
Paraules verinoses i actes despietats”.

Si no es recorda el passat
Com s’avança cap al futur?

Més anys passaren. El planeta es degradà.
“No en tenien prou aniquilant la seva espècie
Que també havien d’ofuscar el nostre planeta?
Quant egoisme, quanta prepotència”.

Per què el fet de tenir cervell
Els fa superior als altres?

La societat s’havia consumit
En un mar d’hipocresia i falsedat.
Com hi pot haver tan gran contrast
Entre el progrés i la injustícia?

Els tres déus contemplaren l'horror del seu voltant,
Rodejats d'odi, de terror, d'avarícia.

“Hem fracassat.

La nostra creació s'ha destruït a ella mateixa”.

Esgarrifats pel desenllaç de la seva obra

Els tres déus es van esvaïr.

Tal com Nietzsche escriví:

“Déu ha mort”.

Però la humanitat també.